

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 824/2017
05.07.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Спасић, адвокат из ..., против тужене ОШ „ББ“ село ..., Општина ..., кога заступа директор школе ВВ, са пуномоћником Биљаном Димитров, адвокатом из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1903/16 од 08.12.2016. године, у седници одржаној 05.07.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1903/16 од 08.12.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 841/15 од 05.04.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење тужене бр. ... од 07.08.2015. године, којим је тужиоцу престао радни однос код тужене са 08.08.2015. године, те да се тужена обавезе да тужиоца врати на рад и радно место професора ... односно послове и задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев да се утврди према туженој да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код тужене на пословима и радним задацима професора ... и да се тужена обавезе да са тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време, те да истог распореди на радне послове и задатке професора Трећим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженој плати трошкове парничног поступка у износу од 62.250,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате. Четвртим ставом изреке, одбијен је део захтева за исплату законске затезне камате на досуђене парничне трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1903/16 од 08.12.2016. године, жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена у првом, другом и трећем ставу изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног

поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд као ревизијски пази по службеној дужности, а ревизијом се указује на повреде поступка из тачке 12. ове законске одредбе, што сагласно члану 407. ЗПП не може бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене по више уговора о раду на одређено време. Први уговор о раду закључен је 03.09.2009. године, други 29.10.2009. године, трећи 22.12.2009. године са трајањем до 31.08.2010. године, након чега је уследила пауза од 60 дана до закључења наредног уговора од 09.11.2010. године са применом од 01.11.2010. године и то на 60 дана. Уследила је још једна празнина у трајању уговорног односа па је наредни уговор закључен 05.04.2011. године, да би дана 10.11.2011. године поново био закључен уговор о раду на одређено време са пробним радом до 29.02.2012. године, а затим нови уговор од 01.03.2012. године са трајањем до 60 дана. У току 2013. године уследило је закључење још два уговора о раду на одређено време са трајањем од по 60 дана да би опет наступила празнина у континуитету и следећи уговор са трајањем од 60 дана био закључен 01.09.2014. године, а затим још три уговора, да би последњи уговор био закључен 06.07.2015. године са трајањем до 10.08.2015. године. Након истека последњег уговора о раду донето је оспорено решење о престанку радног односа тужиоцу дана 07.08.2015. године, с тим да му радни однос престаје са 08.08.2015. године, а због истека уговора о раду на одређено време. Тужилац је на ово решење изјавио приговор Школском одбору, који је одлуком од 21.09.2015. године одбијен као неоснован. Ова одлука Школског одбора достављена је тужиоцу у току трајања судског поступка и није предмет тужбеног захтева.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, побијаном пресудом је правноснажно одбијен тужбени захтев за поништај одлуке о престанку радног односа, захтев за утврђење преображаја радног односа, као и захтев за враћање на рад, са закључком судова да је тужиоцу законито престао радни однос истеком временског периода на који је тужилац закључио уговор о раду и да у конкретном случају није било услова за преображај радног односа, а првенствено из разлога што тужбеним захтевом није обухваћена коначна одлука о радном статусу тужиоца, јер је постављеним тужбеним захтевом тужилац тражио поништај само првостепене одлуке, односно одлуке директора о престанку радног односа тужиоца.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Прихватајући закључак нижестепених судова да предмет судске заштите у радном спору може бити само коначна одлука послодавца, Врховни касациони

суд налази да је тужбени захтев тужиоца за поништај одлуке о престанку радног односа и прображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, неоснован и из следећих разлога:

Наиме, последњи уговор о раду на одређено време тужилац је засновао дана 06.07.2015. године, са трајањем до 10.08.2015. године. Након истека временског периода на који је уговор о раду закључен, тужиоцу је престао радни однос, како је то правилно утврђено и оспореним решењем директора туженог од 07.08.2015. године.

Супротно наводима ревизије, у конкретном случају се не могу применити одредбе члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005, 75/2014), који прописује могућност прерастања радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, под одређеним условима. У погледу захтева тужиоца за утврђење преображаја радног односа, с обзиром да је тужени установа основног образовања, на спорни однос странака у овој парници се имају применити одредбе Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ бр. 72/2009... 68/15) као посебног закона, који у члану 132, између осталог прописује и то да радни однос заснован на одређено време не може да прерасте у радни однос на неодређено време.

Такође се не могу применити ни одредбе члана 122, ранијег Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ бр. 62/2003), који је престао да важи 11.09.2009. године, како се то неосновано наводи у ревизији, с обзиром да је први уговор о раду на одређено време које је тужилац закључио са туженим 03.09.2009. године, престао да важи истеком временског периода на који је закључен, као и остали уговори закључени на одређено време, те се услови за преображај радног односа имају утврђивати према одредбама закона који је важио у време последњег уговора заснованог на одређено време, посебно у ситуацији када је у радном односу тужиоца код туженог било прекида, односно тај рад се није обављао у континуитету.

Из наведених разлога, с обзиром да се осталим наводима ревизије оспорава утврђено чињенично стање што не може бити ревизијски разлог према одредби члана 407. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић